A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2009. október 15.*

A C-324/08. sz. ügyben,

az EK 234. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Hoge Raad der Nederlanden (Hollandia) a Bírósághoz 2008. július 16-án érkezett, 2008. július 11-i határozatával terjesztett elő az előtte

a **Makro Zelfbedieningsgroothandel CV**,

a **Metro Cash & Carry BV**,

a **Remo Zaandam BV**

és

a **Diesel SpA**

között folyamatban lévő eljárásban,

* Az eljárás nyelve: holland.

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: A. Tizzano (előadó), tanácselnök, az első tanács elnökeként eljárva, E. Levits, A. Borg Barthet, M. Ilešič és J.-J. Kasel bírák,

főtanácsnok: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
hivatalvezető: M.-A. Gaudissart egységvezető,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2009. június 25-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– a Makro Zelfbedieningsgroothandel CV, Metro Cash & Carry BV és a Remo Zaandam BV képviseletében T. van Engelen és V. Tsoutsanis advocaten,

– a Diesel SpA képviseletében S. Klos, A. A. Quaedvlieg és B.R.J. Van Ramshorst advocaten,

– az olasz kormány képviseletében I. Bruni, meghatalmazotti minőségben, segítője: S. Fiorentino avvocato dello Stato,

– az Európai Közösségek Bizottsága képviseletében H. Krämer és A. Nijenhuis, meghatalmazotti minőségben,

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem az Európai Gazdasági Térségről szóló 1992. május 2-án aláírt megállapodással (HL 1994 L 1., 3 o.) módosított, a védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 1988. december 21-i 89/104/EGK első tanácsi irányelv (HL L 40., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 92. o., a továbbiakban: a 89/104 irányelv) 7. cikke (1) bekezdésének értelmezésére vonatkozik.

2 Ezt a kérelmet az egyrészt a Makro Zelfbedieningsgroothandel CV (a továbbiakban: Makro), a Metro Cash & Carry BV és a Remo Zaandam BV, másrészt a Diesel SpA. (a továbbiakban: Diesel) közötti jogvita keretében terjesztették elő, melynek tárgya olyan védjeggyel ellátott cipők Makro általi forgalmazása, amelynek a Diesel a jogosultja, és amely forgalmazáshoz ez utóbbi nem adta kifejezett hozzájárulását.

Jogi háttér

A közösségi szabályozás

3 A 89/104 irányelv 5. cikkének (1)–(3) bekezdése ekként rendelkezett:

„(1) A védjegyoltalom a jogosult számára kizárólagos jogokat biztosít. A kizárólagos jogok alapján a jogosult bárkivel szemben felléphet, aki engedélye nélkül gazdasági tevékenység körében használ:

a) a védjeggyel azonos megjelölést olyan árukkal, illetve szolgáltatásokkal kapcsolatban, amelyek azonosak a védjegy árujegyzékében szereplő árukkal, illetve szolgáltatásokkal;

b) olyan megjelölést, amelyet a fogyasztók a védjeggyel összetéveszthetnek a megjelölés és a védjegy azonossága vagy hasonlósága, valamint az érintett áruk, illetve szolgáltatások azonossága vagy hasonlósága miatt; az összetéveszthetőség magában foglalja azt az esetet is, ha a fogyasztók a megjelölést gondolati képzettársítás (asszociáció) útján kapcsolhatják a korábbi védjegyhez.

(2) Bármelyik tagállam előírhatja továbbá, hogy a jogosult bárkivel szemben felléphet, aki hozzájárulása nélkül gazdasági tevékenység körében a védjeggyel azonos vagy ahhoz hasonló megjelölést használ az árujegyzékben szereplő árukhoz, illetve szolgáltatásokhoz nem hasonló árukkal, illetve szolgáltatásokkal kapcsolatban, feltéve, hogy a védjegy a tagállamban jó hírnevet élvez, és a megjelölés alapos ok nélkül történő használata sértené vagy tisztességtelenül kihasználná a védjegy megkülönböztető képességét vagy jó hírnevét.

(3) Az (1) és (2) bekezdésben szabályozott feltételek megvalósulása esetén tilos különösen:

a) a megjelölés elhelyezése az árun vagy csomagolásán;

b) a megjelölést hordozó áru eladásra való felkínálása, forgalomba hozatala, valamint forgalomba hozatal céljából történő raktáron tartása, illetve szolgáltatás felajánlása vagy annak nyújtása a megjelölés alatt;

c) a megjelölést hordozó áruk behozatala vagy kivitele;

d) a megjelölés használata az üzleti iratokon vagy a reklámozásban".

4 A 89/104 irányelv 7. cikke, eredeti változatában, így szólt:

„(1) A védjegyoltalom alapján a jogosult nem tilthatja meg a védjegy használatát olyan árukkal kapcsolatban, amelyeket ő hozott forgalomba, vagy amelyeket kifejezett hozzájárulásával hoztak forgalomba a Közösségben.

(2) Az (1) bekezdés nem alkalmazható, ha a jogosultnak jogos érdeke fűződik ahhoz, hogy az áruk további forgalmazását ellenezze, különösen, ha az áru állagát, állapotát – a forgalomba hozatalt követően – megváltoztatták, illetve károsították."

5 Az Európai Gazdasági Térségről szóló megállapodás 65. cikkének (2) bekezdésével összhangban, amely e megállapodás XVII. mellékletének 4. pontjával együtt olvasandó, az irányelv 7. cikke (1) bekezdését az említett megállapodás célkitűzéseinek megfelelően módosították, és „a Közösségben" kifejezést a „valamely szerződő tagállam területén" fordulat váltotta fel.

A nemzetközi szabályozás

6 A szellemi tulajdonról (védjegyek és formatervezési minták) szóló, 2005. február 25-én Hágában aláírt Benelux egyezmény 2.23. cikkének (3) bekezdése, amely az egységes Benelux védjegytörvény korábbi 13. cikke A részének (9) bekezdését váltotta fel, így szól:

„A kizárólagos jog alapján a jogosult nem tilthatja meg a védjegy használatát olyan árukkal kapcsolatban, amelyeket ő hozott forgalomba, vagy amelyeket hozzájárulásával hoztak forgalomba az Európai Közösségben vagy az Európai Gazdasági Térségben (a továbbiakban: EGT) kivéve, ha a jogosultnak jogos érdeke fűződik ahhoz, hogy az áruk további forgalmazását ellenezze, különösen, ha az áru állagát, állapotát a forgalomba hozatalt követően megváltoztatták, illetve károsították."

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

7 A Diesel a Benelux államokra érvényes lajstromozás alapján a DIESEL szóvédjegy jogosultja.

8 A Barcelonában letelepedett Distributions Italian Fashion SA (a továbbiakban: Difsa) a Diesel védjeggyel ellátott áruk spanyolországi, portugáliai és andorrai forgalmazója volt.

9 A Difsa 1994. szeptember 29-én kizárólagos forgalmazásra vonatkozó szerződést kötött a spanyol Gesellschaft Flexi Casual Sociedad Limitadaval (a továbbiakban: Flexi Casual), amelynek értelmében a Difsa egy sor, többek között a DIESEL szóvédjeggyel ellátott cipő kizárólagos spanyolországi, portugáliai és andorrai értékesítésére adott engedélyt a Flexi Casual részére. E szerződés 1.4. cikke értelmében a Flexi Casual a szóban forgó földrajzi területen jogosult „szúrópróbaszerűen" a Diesel védjeggyel ellátott cipők értékesítésére „a piaci igények megbízható módon történő felmérése érdekében".

10 1994. november 11-én a Difsa engedélyt adott a Flexi Casual részére arra, hogy piacelemzés céljából mintaként saját tervezésű cipőket készítsen és forgalmazzon, hogy ezeket a Diesel számára forgalmazás vagy „a gyártási licenc átruházása" céljából felajánlhassák.

11 1997. október 21-én a Flexi Casual egyik ügyvezetője a Cosmos World SL (a továbbiakban: Cosmos) részére írásbeli engedélyt adott a Diesel védjeggyel ellátott cipők, táskák és övek gyártására és értékesítésére. A Cosmos tehát e megállapodás alapján, de a Difsa vagy a Diesel részéről történt bármiféle kifejezett jóváhagyás hiányában gyártotta és forgalmazta az említett védjeggyel megjelölt cipőket.

12 1999 nyarán a Makro Diesel szóvédjeggyel és Diesel ábrás védjeggyel ellátott cipőket kínált megvételre, amelyeket két spanyolországi vállalkozástól szerzett be, míg e vállalkozások a maguk részéről a Cosmostól vásárolták a cipőket.

13 Ennélfogva 1999. október 26-án a Diesel, arra történő hivatkozással, hogy soha nem járult hozzá a Cosmos által gyártott cipőknek a forgalomba hozatalához, keresetet indított a Makro, valamint annak egy partnercége, a Deelnemingmij Nedema BV ellen a Rechtbank te Amsterdam előtt, amellyel az alpereseknek a szerzői jogai és védjegyjogai megsértésétől való eltiltását, valamint kártérítés fizetésére való kötelezését kérte.

14 2004. december 29-i ítéletével a Rechtbank te Amsterdam a kérelmet lényegében helyben hagyta. A Gerechtshof te Amsterdam, amely előtt fellebbezést nyújtottak be, ezt az ítéletet 2006. augusztus 17-i ítéletével helyben hagyta.

15 Az alapeljárás felperesei ekkor az említett ítélet ellen felülvizsgálat iránti kérelmet nyújtottak be a Hoge Raad der Nederlanden előtt, és azt állították többek között, hogy a Diesel védjegyhez fűződő jogok kimerültek azáltal, hogy a Cosmos a szóban forgó cipőket a Dieselnek a szellemi tulajdonról szóló Benelux egyezmény 2.23. cikkének (3) bekezdése, valamint a 89/104 irányelv 7. cikke (1) bekezdése szerinti jóváhagyásával forgalmazta.

16 A kérdést előterjesztő bíróság előtti felek által előterjesztett érvek többek között az annak meghatározásához szükéges szempontokra vonatkoznak, hogy a Diesel az említett irányelv 7. cikke (1) bekezdésének értelmében megadta-e hallgatólagos hozzájárulását a Cosmos által gyártott cipőknek az EGT-ben történő forgalomba hozatalához, vagy sem. E vonatkozásban a felek ellenkező álláspontot képviselnek különösen az említett rendelkezés C-414/99–C-416/99. sz., Zino Davidoff és Levi Strauss egyesített ügyekben 2001. november 20-án hozott ítélet (EBHT 2001., I-8691. o.) által nyújtott értelmezésének kérdésében, mivel a hivatkozott ítélethez vezető ügyben a szóban forgó védjeggyel megjelölt árukat első ízben az EGT-n kívül hozták forgalomba, nem pedig közvetlenül azon belül, mint a jelen ügyben.

17 Erre tekintettel a Hoge Raad der Nederlanden úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé előzetes döntéshozatalra:

„1) Abban az esetben, ha valamely védjeggyel megjelölt árukat a védjegyjogosulttól eltérő [piaci szereplő] nem a védjegyjogosult kifejezett hozzájárulásával hozza forgalomba elsőként az EGT-n belül, annak megítélése tekintetében, hogy ez a védjegyjogosultnak a [89/104] irányelv 7. cikkének (1) bekezdése szerinti (hallgatólagos) hozzájárulásával történt-e, ugyanazon mércéket kell-e alkalmazni, mint akkor, ha az ilyen árukat elsőként a védjegyjogosult vagy a védjegyjogosult hozzájárulásával az EGT-n kívül hozzák forgalomba?

2) Ha az első kérdésre nemleges válasz adandó: mely mércék – amelyek a C-9/93. sz., IHT Internationale Heiztechnik és Danzinger ügyben 1994. június 22-én hozott ítéletéből (EBHT 1994., I-2757. o.) (is) eredhetnek – alkalmazandók akkor a fenti kérdésben elsőként említett esetben annak megítélése tekintetében, hogy a védjegyjogosult az említett irányelv szerint (hallgatólagos) hozzájárulását adta -e?«

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az első kérdésről

18 Első kérdésével az azt előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a védjegyjogosult 89/104 irányelv 7. cikkének (1) bekezdése szerinti „hallgatólagos hozzájárulásának” fogalma értelmezhető-e a fent hivatkozott Zino Davidoff és Levis Strauss ügyben hozott ítéletben meghatározott szempontok alapján, amennyiben az e védjeggyel megjelölt áruk első forgalomba hozatala közvetlenül az EGT-ben, nem pedig azt megelőzően e térségen kívül történt.

19 E vonatkozásban elöljáróban emlékeztetni kell arra, hogy a fent hivatkozott Zino Davidoff és Levis Strauss ügyben hozott ítélet 46. pontjában a Bíróság kifejtette, hogy a korábban az e térségen kívül forgalmazott áruk EGT-n belüli forgalomba hozatalához való hozzájárulás nem csak annak kifejezett nyilatkozat formájában való közlésével valósul meg, hanem arra „hallgatólagosan lehet következtetni olyan tényezők vagy körülmények alapján, amelyek vagy az EGT-n kívüli forgalomba hozatalt megelőzően, azzal egyidejűleg vagy azt követően állnak fenn, és amelyek a nemzeti bíróság álláspontja szerint is egyértelműen arra utalnak, hogy a jogosult jogáról lemondott". Ugyanezen ítélet 53–58. pontjában a Bíróság ezt kiegészítette azzal, hogy azon tényezőknek, amelyeket a hallgatólagos hozzájárulás megállapítása során vesznek figyelembe, egyértelműen utalniuk kell arra, hogy a védjegyjogosult lemondott kizárólagos jogának érvényesítéséről, különösen pedig e hallgatólagos hozzájárulás nem következhet a védjegyjogosult puszta hallgatásából.

20 Ezt követően emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében a 89/104 irányelv 5–7. cikke a védjegyoltalmi jogra vonatkozó szabályok teljes harmonizációjáról rendelkezik, és meghatározza a védjegyjogosultat a Közösségen belül megillető jogosultságokat (a C-355/96. sz. Silhouette International Schmied ügyben 1998. július 16-án hozott ítélet [EBHT 1998., I-4799. o.] 25. és 29. pontja és a fent hivatkozott Zino Davidoff és Levi Strauss ügyben hozott ítélet 39. pontja).

21 Közelebbről az említett irányelv 5. cikke olyan kizárólagos jogot biztosít a védjegyjogosultnak, amely alapján az bármely harmadik személynek megtilthatja, hogy a védjeggyel ellátott árukat importálja, eladásra felkínálja, forgalomba hozza, vagy e célból raktáron tartsa. Ugyanezen irányelv 7. cikkének (1) bekezdése kivételt állít fel e szabályra, amikor kimondja, hogy a védjegyjogosult joga kimerül, amennyiben az áruk általa, illetve az ő hozzájárulásával kerültek forgalomba hozatalra az EGT területén (lásd a fent hivatkozott Zino Davidoff és Levi Strauss ügyben hozott ítélet 40. pontját, a C-244/00. sz. Van Doren + Q ügyben 2003. április 8-án hozott ítélet [EBHT 2003., I-3051. o.] 33. pontját és a C-16/03. sz. Peak Holding ügyben 2004. november 30-án hozott ítélet [EBHT 2004., I-11313. o.] 34. pontját).

22 Úgy tűnik tehát, hogy a hozzájárulás, amely az említett 5. cikk értelmében a védjegyjogosult kizárólagos jogáról való lemondással egyenértékű, e jog kimerülésének meghatározó eleme, ennélfogva azt oly módon kell kifejezésre juttatni, hogy abból egyértelműen kiderüljön az e jogról való lemondás szándéka (a Bíróság C-59/08. sz. Copad-ügyben 2009. április 23-án hozott ítéletének [EBHT 2009., I-3421. o.] 42. pontja).

23 Ezen szándék általában az említett hozzájárulás kifejezett nyilatkozat formájában való közléséből következik (a fent hivatkozott Zino Davidoff és Levi Strauss ügyben hozott ítélet 46. pontja és a fent hivatkozott Copad-ügyben hozott ítélet 42. pontja). Mindazonáltal az áruk szabad mozgásának a többek között az EK 28. és EK 30. cikkben kimondott védelméből eredő követelmények annak megállapítására vezették a Bíróságot, hogy e szabály még kiigazítható.

24 Tehát a Bíróság egyrészt úgy ítélte meg, hogy ezen, a 89/104 irányelv 5. cikkében foglalt kizárólagos jog kimerülése akkor is bekövetkezik, ha az áruk forgalmazását olyan személy végzi, aki gazdaságilag kapcsolatban áll a védjegyjogosulttal, ilyen például az engedélyes (ebben az értelemben lásd a fent hivatkozott IHT Internationale Heiztechnik és Danzinger ügyben hozott ítélet 34. pontját és a fent hivatkozott Copad-ügyben hozott ítélet 43. pontját).

25 Másrészt, amint arra a jelen ítélet 19. pontja emlékeztet, ugyancsak a Bíróság ítélkezési gyakorlatából következik, hogy a 89/104 irányelv 5. cikkében foglalt kizárólagos jogról való lemondás szándéka még abban az esetben is következhet a jogosult hallgatólagos hozzájárulásából, ha a szóban forgó árukat az EGT-n belül első ízben olyan személy hozta forgalomba, aki a védjegyjogosulttal nem áll gazdasági kapcsolatban, és a védjegyjogosult nem adta kifejezett hozzájárulását, mivel ezen hozzájárulásra következtetni lehet a fent hivatkozott Zino Davidoff és Levi Strauss ügyben hozott ítéletben foglalt szempontok alapján.

26 Márpedig meg kell állapítani, hogy noha a Bíróság ezen ítélet 46. pontjában vitathatatlanul az EGT-n kívüli első forgalomba hozatalra utalt, ezen utalást annak a fényében kell olvasni, hogy az ezen ítélethez vezető ügyben a szóban forgó árukat korábban az EGT-n kívül forgalmazták, majd azokat az EGT-be importálták, és ott hozták forgalomba.

27 A fent hivatkozott Zino Davidoff és Levi Strauss ügyben hozott ítélet szövegében ugyanakkor semmi sem enged arra következtetni, hogy a Bíróságnak az ezen ítélet 46. pontjában szereplő, azon tényezőkre vagy körülményekre vonatkozó pontosításai,

amelyek alapján a védjegyjogosult hallgatólagos hozzájárulására lehet következtetni, rendeltetésük szerint kizárólag ilyen tényállási kereten belül alkalmazhatók, és hatályuk nem lehet általános.

28 Így ugyanezen ítélet 53–55. pontja, amelyek a hallgatólagos hozzájárulás meglétére vonatkozó bizonyíték tekintetében alkalmazandó követelményeket határozzák meg, általános jelleggel kerültek meghatározásra, és nem tesznek elvi különbséget annak alapján, hogy a kezdeti forgalmazás az EGT-n belül vagy azon kívül történt.

29 Egy ilyen különbségtétel továbbá ellentétes lenne a 89/104 irányelv által felállított rendszerrel.

30 Ugyanis, amint az említett irányelv ugyenezen 7. cikke (1) bekezdésének szövegéből következik, a közösségi védjegyjog kimerülésének a jelen ügy tárgyát képező szabálya kizárólag olyan árukra alkalmazható, amelyeket az EGT-ben az érintett védjegy jogosultjának hozzájárulásával hoztak forgalomba. Más szóval a védjegyjogosult ugyanezen irányelv 5. cikkében foglalt kizárólagos jogának kimerülése vonatkozásában kizárólag az a tény bír jelentőséggel, hogy a szóban forgó áruk forgalomba hozatalára e térségen belül került-e sor.

31 Ezzel szemben, amint azt egyébként a közösségi ítélkezési gyakorlat is pontosította, az említett térségen kívüli esetleges forgalmazás e vonatkozásban nem eredményezi a jog kimerülését (lásd a C-173/98. sz., Sebago és Maison Dubois ügyben 1999. július 1-jén hozott ítélet [EBHT 1999., I-4103. o.] 21. pontját; a fent hivatkozott Van Doren + Q, ügyben hozott ítélet 26. pontját és a fent hivatkozott Peak Holding ügyben hozott ítélet 36. pontját).

32 Következésképpen a védjegyhez fűződő jog biztosítása, valamint annak garantálása céljából, hogy valamely védjeggyel ellátott áruk a továbbiakban forgalmazhatók legyenek anélkül, hogy a védjegyjogosult ez ellen felléphetne, lényegi fontosságú, hogy e védjegyjogosult ellenőrizhesse ezen áruk EGT-n belüli első forgalomba hozatalát, függetlenül attól, hogy ezen árukat esetleg már forgalomba hozták az EGT-n kívül (ebben az értelemben lásd a fent hivatkozott Sebago és Maison Dubois ügyben hozott ítélet 20. és 21. pontját; a fent hivatkozott Zino Davidoff és Levi Strauss

ügyben hozott ítélet 33. pontját; a fent hivatkozott Van Doren + Q ügyben hozott ítélet 26. pontját, valamint a fent hivatkozott Peak Holding ügyben hozott ítélet 36. és 37. pontját).

33 A fenti megfontolásokból az következik, hogy azon tisztán ténybeli körülmény, miszerint az érintett védjeggyel ellátott árukat első ízben az EGT-n belül, vagy azon kívül hozták forgalomba, önmagában egyáltalán nem bír jelentőséggel a védjegyoltalom kimerülése 89/104 irányelv 7. cikkének (1) bekezdésében foglalt szabályának alkalmazása szempontjából.

34 Ilyen körülmények között az, ha annak lehetőségét, hogy bizonyos körülményekből és tényezőkből a védjegyjogosult fent hivatkozott Zino Davidoff és Levi Strauss ügyben hozott ítélet értelmében vett hallgatólagos jóváhagyására lehessen következtetni, kizárólag arra az esetre korlátozzák, amikor a szóban forgó áruk első forgalomba hozatala az EGT-n kívül történt, nem felel meg sem az említett 7. cikk (1) bekezdése szövegének, sem a céljának.

35 A fentiek fényében az előterjesztett kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 89/104 irányelv 7. cikkének (1) bekezdését akként kell értelmezni, hogy valamely védjegy jogosultjának az e védjeggyel megjelölt áruknak közvetlenül az EGT-n belül a védjegyjogosulttal gazdasági kapcsolatban nem álló harmadik személy általi forgalmazásához adott hozzájárulása lehet hallgatólagos, amennyiben e hozzájárulásra lehet következtetni olyan tényezők vagy körülmények alapján, amelyek vagy az EGT-n belüli forgalomba hozatalt megelőzően, azzal egyidejűleg vagy azt követően állnak fenn, és amelyek a nemzeti bíróság álláspontja szerint is egyértelműen arra utalnak, hogy a jogosult kizárólagos jogáról lemondott.

A második kérdésről

36 A második kérdést csak arra az esetre terjesztette elő a kérdést előterjesztő bíróság, ha az első kérdésre adott válasz nemleges. Mivel az első kérdésre adott válasz igenlő, a második kérdést nem szükséges megvizsgálni.

A költségekről

37 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

Az Európai Gazdasági Térségről szóló 1992. május 2-án aláírt megállapodással módosított, a védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 1988. december 21-i 89/104/EGK első tanácsi irányelv 7. cikkének (1) bekezdését akként kell értelmezni, hogy valamely védjegy jogosultjának az e védjeggyel megjelölt áruknak közvetlenül az Európai Gazdasági Térségen belül a védjegyjogosulttal gazdasági kapcsolatban nem álló harmadik személy általi forgalmazásához adott hozzájárulása lehet hallgatólagos, amennyiben e hozzájárulásra lehet következtetni olyan tényezők vagy körülmények alapján, amelyek vagy az EGT-n belüli forgalomba hozatalt megelőzően, azzal egyidejűleg vagy azt követően állnak fenn, és amelyek a nemzeti bíróság álláspontja szerint is egyértelműen arra utalnak, hogy a jogosult kizárólagos jogáról lemondott.

Aláírások